

Lulu, 17 rokov,

Dom, ktorý zabudol spievať

Cez hmlu, ktorá sa rozlievala nad riekou, kráčala Nina s ošúchaným kufrom v ruke. Každý jej krok zanechával v mokrom piesku krehkú stopu, ktorú vzápätí pohltila voda. Dom na brehu pôsobil opustene, akoby už dávno zabudol, že niekedy bol domovom. Okno na poschodí viselo krivo ako unavené viečko a stará jablôň, ktorá sa k nemu túlila, sa hrdila poslednými zlatistými listami, chvejúcimi sa v ospalom vetre.

Nina si pamätala, ako sem pred rokmi chodievala s matkou. Tá spievala, keď otvárala vŕzgajúce dvere, akoby každý pánt potreboval svoje vlastné zaklínadlo. Vtedy bol dom živý – múry voňali po jablkách, podlahy škrípali ako kosti rozprávkaru, ktorý nikdy neprestal rozprávať. Matka verila, že dom má dušu a keď ho prestaneš počúvať, začne zabúdať – na seba aj na teba.

Teraz tu vládlo ticho. Z kuchynského okna visela záclona, o ktorú sa občas oprel vietor, no inak bolo všetko stuhnuté, akoby sa dom bál znova dýchať. Nina položila kufor na schod a prstom prešla po okennej rímse. Prach sa jej nalepil na brušká prstov ako šedý popol spomienok.

Vo vnútri bolo chladno a vôňa staroby jej pripomenula nemocnicu, v ktorej matka naposledy zaspala. V obývačke našla staré kreslo s vyblednutým kvetinovým pot'ahom, v ktorom matka sedávala a po večeroch pletila. Niekedy, keď bol dom prázdny, jej hlas vyplnil izby. Teraz sa odvážila len Nina – dýchala pomaly, aby nevyrušila spomienky.

Sadla si do kresla a zavrela oči. V duchu znovu počula matkin spev – jednoduchú pieseň o dievčati, ktoré našlo v rieke zrkadlo a stratilo v ňom svoju tvár. „Spomínaš si?“ zašepkala, akoby ju niekto počul. A vtedy sa ozval slabý šum – ako keď sa na okamih pohne obraz na stene alebo zavzdychá starý krov. Dom sa zachvel.

Nina otvorila kufor a vytiahla malú hraciu skrinku. Drevená, s ošúchaným ornamentom, ktorý matka namalovala, keď bola mladá a plná piesní. Skrinka bola tichá tak dlho, až sa bála, že zabudla spievať rovnako ako dom.

Zdvihla ju do svetla a nastavila kľúčik. Pomaly ho otočila. Skrinka zahrkala a do ticha izby sa vkradli prvé tóny – krehká melódia, ktorá niesla vôňu jari, keď ešte všetko rástlo. Dom stíchol, akoby sa započúval. Vietor prestal ťahať za záclonu a podlaha prestala škrípať. Hudba našla cestu k zabudnutým spomienkam.

Nina cítila, ako sa jej oči zalievajú slzami. Melódia bola rovnaká ako pred rokmi – len jej srdce bolo iné. S každým tónom sa v nej rozlievalo teplo, ktoré si niesla z detstva, keď svet bol jednoduchší a domy ešte spievali. Oči jej zvlhli a na okamih videla matku, ako sedí v kresle oproti a usmieva sa. Vlasy mala zopnuté šatkou a na perách tú istú pieseň, ktorou liečila všetky bolesti.

Vstala a prešla do kuchyne. Na stole stále stála stará plechová kanvica – matkina kanvica, s drobnou preliačinou na boku. Dotkla sa jej a predstavila si, ako v nej opäť buble voda na čaj. Všetko to bolo tu – ukryté v tichu, pripravené ožiť, ak mu len dovolí.

Vrátila sa do obývačky a otvorila dvere dokorán. Chladný vzduch jej ovinul ramená, ale ona sa nezachvela. Vietor priniesol vôňu vlhkej zeme a šepot stromov, ktoré sa ohýbali nad riekou. Stála vo dverách, hracia skrinka spievala a dom ju nasledoval – slabým praskaním dreva, zadržívaným dychom starých múrov.

Nina vedela, že dom možno už nikdy nebude taký, aký býval. Ale kým tu bude ona, kým bude spievať jeho piesne, kým bude dýchať jeho vôňu a spomínať na matku, dom nikdy nezomrie. Bol to dom, ktorý zabudol spievať, ale teraz sa učil znova. S ňou.

Zatvorila oči a nechala hudbu skrinky naplniť priestor. Dom sa konečne prestal báť. A kým bude hrať táto melódia, bude tu stále niečo živé – niečo, čo sa nedá zaprášiť ani zabudnúť.

Nina sa usmiala. Na brehu rieky za oknom sa hmla pomaly rozplývala a ona vedela, že dom bude spievať ešte dlho po tom, čo odíde – v šume listov, v praskaní dreva, v spomienkach, ktoré už nikdy nezmiznú.